SPORTUL magazin

Din isprăvile cutezătorilor români

DE PE PRISPA DÎMBOVIȚEI, CĂTRE MALURILE SENEI, ÎN GOANA AUTOMOBILELOR...

Trei curse românești avînd ca obiectiv reducerea timpului

Socotit drept capitală a lumii și *„orașul lumină"*, Parisul a constituit o atracție pentru multe generații de pe întregul glob pămîntesc.

Nici românii n-au rămas în afara tentației de a-și lega, într-un fel sau altul, numele de Paris, folosind, unii chiar condiții și mijloace dintre cele mai năstrușnice de a străbate, cît mai rapid, distanța dintre capitala noastră și cea a francezilor.

Bunăoară, un oarecare Ion Ionescu (nu tresăriți, rapidiștilor !) — numele e banal dar performanța e meritorie — a făcut drumul de la București la Paris, pe jos, în anul 1900, în 81 de zile de mers zdravăn ; un ciclist, cu renume de campion la timpul său, Alois Pucher, care întemeiase și primul velodrom bucureștean la finele secolului trecut, a realizat întîia legătură ciclistă București —Paris, în 11 zile și jumătate. Lui i-a urmat, tot în 1900, literatul Constantin Cantilli — care făcuse cu șase ani mai înainte, împreună cu poetul Alexandru Macedonski, excursia cu velocipedele, de la București la Brașov și înapoi — a ajuns de la București la Paris în numai 10 zile și șase ore.

O franțuzoaică a făcut raidul călare Paris — București, iar un ofițer din cavaleria noastră, Bălăcescu, i-a întors vizita pe ruta inversă, stabilind astfel și el un record : primul raid călare București—Paris.

Regretatul erou-aviator George Bănciulescu — primul pilot-aviator în lume care zbura cu proteze la ambele picioare — a făcut, de asemenea, primul zbor românesc dintre cele două capitale, și un timp se părea că febrilitatea performanțelor s-a oprit, lăsînd numai trenului sarcina să întrețină terestru, confortabil și regulat legătura.

Dar iată că în anul 1927, un echipaj românesc, alcătuit din *Henri Manu* și *Edgard Mendel*, a stabilit și cea dintîi legătură a rutei dintre cele două capitale. A plecat din Piața Automobil Clubului Român (actuala Piața a Palatului Republicii) și a frînat automobilul la Paris, după 58 ore de goană întreruptă doar pentru alimentarea mașinii. Membrii echipajului au condus, firește, cu schimbul.

O dată stabilit primul timp, după trei ani a fost realizat al doilea. În noiembrie 1930, echipajul *Constantin Cantacuzino — Jean Calcianu — Paul Dinopol* a parcurs distanța București — Paris în numai 44 ore și 10 minute. *„Mai repede decît Simplonul"* scriau ziarele vremii și performanța consacra, deopotrivă, potențialul tehnicii noi și virtuțile sportive ale românilor.

Dar între 18 și 19 aprilie 1931, iată că un al treilea echipaj bucureștean, condus de *Marin Butculescu*, care concurase și la raliul de la San Remo, a atacat recordul și a reușit o performanță cu totul deosebită pentru acele vremi : 39 ore și 45 minute.

Cu titlu de curiozitate se cuvine să arătăm că azi, legătura aeriană între București și Paris e efectuată de avioanele comerciale, în mod curent — în acele zboruri fără escală — sub trei ore.

În orice caz, în palmaresul rutei — terestră sau aeriană, — românii și-au notat și ei prezența.

Dar competiția începută chiar în primul an al secolului nostru încă nu s-a terminat.

Cu ce se va ajunge de la București la Paris în mult așteptatul an 2000 ?

Și, mai ales, în cît timp ?

Dinu PROTOPOPESCU

Frumoasele trofee

Trofee noi vor străluci pe piepturile învingătorilor, îmbogățind sipetele de amintiri ale campionilor stadionului. Consiliul Municipal București pentru Educație Fizică și Sport și Federația Română de Atletism, dînd curs sugestiilor, dar și unor gînduri mai vechi, au emis recent o nouă serie de distincții menite să fie acordate, spre prețuire și memorie, celor mai buni sportivi.

Astfel, campionii orașului București la sporturile individuale vor primi, începînd din acest an, o medalie, ale cărei față și revers sînt reproduse în rîndul de sus al imaginilor alăturate. Componenții echipelor participante la întrecerile de jocuri, clasate pe locurile premiate (I, II și III) își vor îmbogăți colecțiile personale cu brelocuri pe care le puteți admira în rîndul din mijloc.

În sfîrșit, atleților le va fi răsplătită vrednicia printr-o frumoasă plachetă (rîndul de jos).

Subliniind semnificația propagandistică și stimulativă a acestor distincții, nu putem omite maniera estetică și de bun gust în care au fost proiectate, ca și realizarea tehnică ireproșabilă înfăptuită de către meșterii „Monetăriei".

Totodată, C.M.E.F.S.—București, va acorda suplimentar cupe din cristal (adevărate opere de artă) echipelor învingătoare la campionatele Capitalei în întrecerile de seniori, juniori și copii.

În încheiere, o strîngere de mînă inițiatorilor și o caldă urare de succes celor care își vor disputa frumoasele trofee.

(v. ch.)

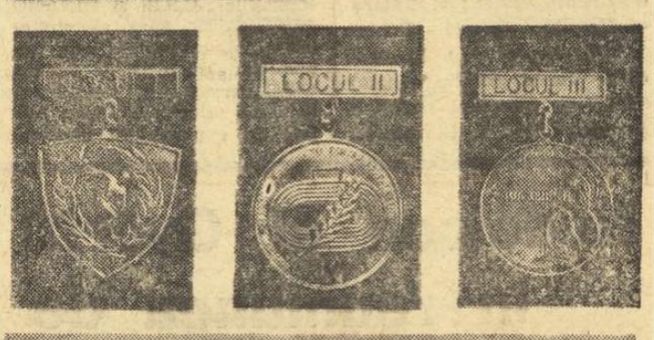

IARNA VINE, IARNA TRECE...

Deși sezonul 1968—1969 mai are de trăit cinci-șase săptămini, iar agenda marilor competiții este departe de a-și fi epuizat capetele de afiș, putem trage de pe acum unele concluzii referitor la prezența noastră pe arena albă.

Cu excepția boberilor, acești pasionați colecționari de argint la Cervinia și Lake Placid — nimic vrednic de reținut, nici măcar în disciplinele care, acum cîțiva ani, începuseră să ne dea — cum să zic — de doi bani speranță... După o scurtă zvîcnire generatoare de iluzii deșarte, hocheiul autohton a revenit acolo unde era și firesc să revină, ținînd seama de relația implacabilă dintre aspirații, mijloace și rezultate — recte, la nivelul mediocrității absolute. Cauzele fenomenului sînt multiple; s-a vorbit despre ele, se va mai vorbi probabil, în viitorul apropiat, se vor preconiza măsuri al căror enunț îl cunoaștem pe de rost, nu de azi, de ieri — așa încît nu văd de ce am insista. O brumă de nădejde se înfiripase parcă, la un moment dat, în legătură cu biatlonul, bizară mixtură de Kalevala și Robin Hood. Și aici, ca și în atîtea alte domenii ale sportului sub zero grade, totul s-a dovedit a fi un simplu foc de paie. Ceea ce, desigur, nu ne prea încălzește... Ca să nu mai pomenim de schi sau de patinaj, unde blajinele progrese înregistrate de reprezentanții noștri rămîn, totuși, la distanțe cosmice față de treapta onorabilității pe scară mondială. N-am auzit încă nici o șoaptă despre skeleton — săniuța de curse — deși această specialitate, mai puțin pretențioasă decît bobsleigul, figurează în programul internațional, inclusiv la nivel de campionate europene și jocuri olimpice.

Bineînțeles, unor constatări de natura celor de mai sus nu trebuie să li se atribuie intenția — inexistentă — de bilanț. Mă gîndesc doar, apropo de ele, că avem atîtea zone montane, prielnice disciplinelor hivernale, atîți tineri zdraveni, temerari, plini de elanuri și de aptitudini încă nesondate — și-mi vine greu să accept ideea că, în concertul superior al gheții și zăpezii, sportul românesc figurează, de fapt, numai prin performanțele unui careu de ași, în frunte cu inepuizabilul Ion Panțuru...

Dan DEȘLIU

REFLECȚII...

● Dacă nu marchezi tu adversarul, îți marchează el golul.

● Dacă nu-i foc, nu-i nici fum. Și totuși, la unii fotbaliști, chiar fără „foc ...sacru", există fumuri.

● 4—3—3, 1—4—2—3, 4—2—4, 3—3—4, etc., formule magice, care, ca orice magie, sînt înșelătoare... dacă n-are cine să le pună în viață.

● Ofsaidul la fotbal e „sarea în bucate". Păcat, însă, că unor arbitri le place adesea... mîncarea prea sărată.

● Pentru sănătatea noastră, cît mai puțin, „în sănătatea noastră".

MINI-SPEOLOGI

Pe publicistul ceh, VLADIMIR STARKA, l-am cunoscut cu cîtva timp în urmă la Praga, ca pe unul dintre pasionații îndrumători ai tineretului școlar în tainele speologiei. Atunci, și în schimbul de scrisori ce a urmat, noul prieten relata amănunte interesante din activitatea „minispeologilor" cehi. Iată cîteva rînduri dintr-o recentă scrisoare a sa :

„Dragă prietene, speologia a prins în mrejele sale un mare număr de tineri de la noi. Ei (unii nu depășesc 15 ani) manifestă o atracție deosebită pentru formele carstice în care este atît de bogată Cehoslovacia. Neexistînd o organizație centrală, tinerii speologi sînt constituiți în numeroase „secțiuni carstice", multe dintre ele activînd sub îndrumarea Muzeului Național din Praga.

Practicarea speologiei impune, în primul rînd, o bună pregătire sportivă. Trebuie să ai cunoștințe de alpinism, să știi să minuiești scările, corzile și celelalte accesorii, să ai o bună pregătire fizică. Răsplata tuturor eforturilor o constituie admirabilele formațiuni carstice, stalactite, stalagmite de diferite forme, săli, cuprinse de mister, cu argile și ape subterane. Iată cîteva din satisfacțiile oferite de această frumoasă activitate științifico-sportivă.

Și acum să-ți prezint cîteva din „expedițiile" noastre. Una din „secțiile carstice" a organizat o mare expediție speologică în carstul Slovaciei, unde s-au explorat grotele necunoscute de la Dolny vrch. Cu această ocazie s-au efectuat coboriri în grote adînci de pînă la 100 metri. Elevii școlii generale din Revnice, un orășel situat la 20 km de Praga, condus de învățătorul Z. Vales, au organizat o astfel de expediție în România, în Munții Făgăraș și în regiunea carstică a Munților Apuseni.

Ar mai fi multe de spus, dar mă opresc aici. O singură completare : rațiunea principală pentru care am organizat astfel de „secțiuni carstice" a fost crearea unor colective de tineri protectori ai naturii, de îmbinare a științei și sportului".

Cu toată prietenia,
Vladimir STARKA

Poate că aceste excursii, care au ceva din romantismul întîmplărilor povestite de Jules Verne, ar trebui organizate și pentru micii noștri școlari.

Emanuel FANTANEANU

Literatura contemporană și eroul sportiv

Oglindă fidelă a realității, literatura înregistrează cu luciditate fenomenele esențiale ale vieții, le filtrează și le redă marelui public în imagini artistice uneori de o mare valoare.

Sportul, fenomen cu adînci implicații sociale, a pătruns încă de la originile sale care se pierd în antichitate, în lumea artelor, oferindu-le numeroase izvoare de inspirație și înrudindu-se deseori cu ele.

Scriitorii de la sfîrșitul secolului trecut și cei din al XX-lea, tentați de ineditele, variatele și tumultuoasele aspecte ale acestei mari realități — sportul, au introdus în operele lor eroi sportivi. La început au făcut-o cu timiditate, apoi cu hotărîre și siguranță.

Jack London, Bernard Shaw, Faulkner, Kipling, Hemingway, Montherlant sînt numai cîțiva dintre condeierii de frunte care au coborît în arenă, pe terenuri sau în culisele întrecerii sportive, imortalizînd fragmente din această activitate atît de specifică omului modern.

Lumea sportului cu eroii, campionii, antrenorii, spectatorii, managerii săi, intră astfel în literatură — devenind și aici ca și în viață, personaje vii, convingătoare, reale.

Vreau să mă opresc la două din operele literare apărute la noi, în care autorii realizează două portrete de sportivi — care vor rămîne, fără îndoială, în galeria eroilor reușiți ai acestui gen.

Primul este MIDGE KELLY din povestirea scriitorului american Ring Lardner „Campionul" („Cuibul dragostei" — Meridiane 1968).

Autorul creionează un tip cu trăsături extrem de dure, brutal, fără scrupule, arivist și josnic. Din fericire nici chiar în fauna nesănătoasă a boxului profesionist — acest tip nu se poate găsi decît rar.

Toată ironia lui Lardner se varsă și arde cu puterea unui acid, condamnînd individul care de pe poziția de as sportiv sfidează toate normele umanitare.

Angrenajul de culise al boxului profesionist este reliefat cu o realitate nudă și prezentat ca o mașinărie infernală în care doar un caracter echilibrat și puternic poate scăpa nealterat.

Acest „Campion" este un om în afara societății, un declasat moral și intelectual căruia boxul i-a făurit o falsă aureolă, iar presa și publicitatea deșănțată, coruptă și falsă, i-a întocmit o biografie complet diferită de realitate.

Celălalt este Alex Kühn.

Unul din cei trei frați, eroii romanului „Disperații" al scriitorului vest-german Henry Jaeger, este un mare atlet, alergător de fond care vizează o participare olimpică și chiar o medalie de aur.

În carte găsim adevărate pagini de antologie sportivă. Cel ce a scris-o se dovedește un fin și competent cunoscător al sportului, al spectacolului sportiv, cu toate implicațiile lui.

Felul în care descrie Jaeger o cursă de 10 000 de metri, cum reflectă reacțiile tribunei, modul documentat în care vorbește despre punctul mort, antrenamentele sportive, regimul de viață al sportivului cunoașterea perfectă a mentalității spectatorului, a antrenorului, managerului, a medicului sportiv, a rudelor atletului, dovedesc o strînsă legătură cu acest domeniu în care se simte acasă.

Pentru eroul cărții, Alex — participarea la Olimpiadă este țelul vieții lui, este însăși rațiunea de a exista — pentru care renunță la familie, prieteni, viață personală.

Fanatismul lui este grefat însă pe o bază morală șubredă ; la primul mare eșec — la un pas de Olimpiadă — fiind descalificat pentru jenarea adversarului — resorturile lui psihologice cedează.

Exclus temporar din viața sportivă, el a devenit un dezaxat — un om fără căpătîi și fără ancoră, ajungînd părtaș la un jaf și sfîrșind în boxa acuzaților.

Acestea sînt două aspecte ale acelui subsol al sportului, unde se poate ajunge numai fără busola rațiunii și a omeniei. Sînt excepții triste — care aparțin unei lumi a sportului unde domnește corupția și afacerismul.

Cei doi autori departe de a glorifica astfel de eroi sportivi —îi înfierează cu hotărîre — atît pe ei cît și condițiile în care au posibilitatea de proliferare.

În antiteză — fața normală, firească a adevăratului sport, apare cu atît mai clară și mai nobilă.

Dorin ALMAȘAN

Recenzie: **JUDO**

de ION L. AVRAM

„Judo", recenta lucrare a profesorului Ion L. Avram, reprezintă debutul în literatura sportivă de specialitate și constituie un necesar (și mult așteptat) îndreptar pentru toți tinerii preocupați să dezlege cifrul acestui sport.

Concepută sub forma unui manual ce urmărește să-l familiarizeze pe cititor cu toate elementele domeniului respectiv, lucrarea începe cu un scurt istoric în care sînt menționate etapele evolutive parcurse de acest sport, principiile care l-au generat și care-i stau astăzi la bază, principalii lui slujitori și marii performeri, posesori ai gradelor Dan (corespunzătoare categoriei maeștri) și purtători ai centurilor roșii și negre.

Aducîndu-l la zi, și pregătindu-l pe tînărul judoka pentru tehnica propriu-zisă, autorul îi prezintă mai întîi preliminariile luptei : „priza", „poziția fundamentală", „deplasarea pe saltea", îi oferă „indicații asupra utilizării rationale a forței", „principiile dezechilibrării adversarului" și „tehnica căderilor". Apoi, într-o sută de pagini, ideal servite de materialul grafic, sînt prezentate procedeele de luptă cuprinse în primele trei grupe, „demonstrații" însoțite de substanțiale indicații tactice și metodice.

Fidel scopului urmărit — de a realiza un material accesibil tuturor categoriilor de cititori — autorul a adus prin volumul său o importantă contribuție la popularizarea judo-ului în România, facilitînd, totodată, tinerilor judoka învățarea corectă a alfabetului acestui sport. Lucrarea reprezintă, în același timp, un prețios ghid în pregătirea viitorilor performeri.

Grijuliu față de cititorul căruia îi mediază înțelegerea prin explicarea termenilor străini și prin relații suplimentare la fiecare paragraf, apelînd, de cîte ori situația o cere, la înlăturarea caracterului contondent pe care-l presupune unul sau altul dintre procedee și evidențiind aspectul educativ pe care trebuie să pedaleze oricare antrenor în procesul de instruire, autorul oferă un volum deosebit de instructiv, scris într-un stil agreabil și curgător.

Atașînd și un micro-dicționar japono-român, ce cuprinde cuvintele uzitate în lucrare și obligatorii pentru vocabularul oricărui judoka, antrenorul Ion L. Avram încheie o carte despre utilitatea și interesul căreia vorbește... succesul ei de librărie : 13 000 de exemplare epuizate în 48 de ore și multiple alte solicitări, cerințe care presupun o urgentă ediție a doua.

prof. Anton MURARU
secretar general al
Federației de Judo

O PRODUCȚIE A CASEI DE FILME «BUCUREȘTI»

ILARION CIOBANU, MARGARETA POGONAT, GEORGE CALBOREANU, ȘTEFAN CIOBOTĂRAȘU, DAN NUȚU, MIHAI MEREUȚĂ
în
...APOI S-A NĂSCUT LEGENDA
regia ANDREI BLAIER
scenariul: CONSTANTIN STOICIU